

charles bukowski

[škvár]

charles bukowski [škvár]

argo

argo

Ukázka elektronické knihy

charles bukowski

[škvár]

argo

[přeložil Jan Brázda]

© Argo, 2015
Copyright © 1994 by Linda Lee Bukowski. All rights reserved.
Published by arrangement with HarperCollins Publishers.
Translation © Jan Brázda, 2015

ISBN 978-80-257-1413-3 (váz.)
ISBN 978-80-257-1455-3 (e-kniha)

Věnováno špatnému psaní

[1.]

Seděl jsem v kanceláři, moje nájemní smlouva už dávno vypršela a McKelvey se mě snažil soudně vystěhovat. Bylo příšerné horko a klimatizace byla rozbitá. Po stole mi lezla moucha. Plácl jsem ji otevřenou dlaní a vyřadil ji ze hry. Právě jsem si čistil ruku o pravou nohavici, když zazvonil telefon.

Zvedl jsem sluchátko. „Ano," řekl jsem.

„Čteš Célina?" zeptal se ženský hlas. Zněl docela smyslně. Už nějaký čas jsem žil osaměle. Už desítky let.

„Célina," řekl jsem, „hmm..."

„Chci Célina," řekla ta ženská. „Musím ho mít."

Její smyslný hlas mě vzrušoval, opravdu.

„Célina?" přeptal jsem se. „Řekněte mi o tom víc. Mluvte. Jen mluvte..."

„Zapni si poklopec," řekla.

Podíval jsem se dolů.

„Jak jste to věděla?" zeptal jsem se.

„Na tom nezáleží. Chci Célina."

„Céline je mrtvej."

„Není. Chci, abys ho našel. Potřebuju ho."

„Mohl bych najít jeho kosti."

„Ne, ty hlupáku, Céline žije!"

„Kde?"

„V Hollywoodu. Slyšela jsem, že chodí do knihkupectví Reda Koldowskýho."

„Tak proč si ho nenajdete *sama*?"

„Protože chci nejdřív vědět, jestli je to *skutečnej* Céline. Musím si bejt jistá, naprosto jistá."

„Ale proč jste se obrátila na mě? V tomhle městě je stovka dalších detektivů."

„Doporučil tě John Barton."

„No jo, Barton. Tak poslyšte, budu potřebovat nějakou zálohu. A budu se s vámi muset sejít osobně."

„Budu tam za pár minut," řekla.
Zavěsila. Já si zapnul poklopec.

A pak jsem čekal.

[2.]

Vstoupila do kanceláře.

Řeknu vám, že to nebylo fér. Šaty měla tak obtažené, až jí skoro praskaly ve švech. Příliš mnoho čokoládových koktejlů. Její podpatky mi připomínaly malé chůdy. Potácela se po celé místnosti jako opilý mrzák. Úžasná závrať těla.

„Posaďte se," řekl jsem.

Sedla si a zkřížila nohy tak vysoko, až mi málem vypadly oči z důlků.

„Těší mě, že vás poznávám," řekl jsem.

„Prosím tě, přestaň tak čumět. Nemám nic, cos už neviděl."

„To jste na omylu. Ale můžete mi říct, jak se jmenujete?"

„Smrtka."

„Smrtka? Jste od cirkusu? Od filmu?"

„Ne."

„Místo narození?"

„Na tom nezáleží."

„Rok narození?"

„Nedělej si srandu..."

„Chci jen nějaký informace..."

Byl jsem zmatený. Začal jsem si prohlížet její nohy. Vždycky jsem patřil mezi chlapy, co dávají přednost nohám. Nohy byly to první, co jsem viděl, když jsem se narodil. Ale tenkrát jsem se snažil dostat ven. Od té doby se v jednom kuse snažím prorazit opačným směrem, ale bez valného úspěchu.

Luskla prsty.

„Už s tím přestaň!"

„Co, co je?" podíval jsem se na ni.

„Jde mi o Célina. Pamatuješ?"

„Jo, ovšem."

Roztáhl jsem kancelářskou sponku a ukázal na ni špičkou.

„Budu potřebovat šek za poskytnutý služby."

„Samozřejmě," usmála se. „Kolik si počítáš?"

Ukázka elektronické knihy

„Šest dolarů na hodinu."

Vyndala šekovou knížku, něco do ní naškrabala, vytrhla šek a hodila mi ho. Dopadl na stůl. Zvedl jsem ho. Dvě stě čtyřicet dolarů. Tolik peněz jsem neviděl od té doby, co jsem v osmaosmdesátém trefil na dostizích v Hollywood Parku po řadí.

„Děkuju vám, paní..."

„...Smrtko," řekla.

„Ano," řekl jsem. „A teď mi řekněte něco o tom vašem Célinovi. Mluvila jste o nějakým knihkupectví?"

„Tak tedy, chodí do knihkupectví k Redovi, listuje v knihách... vyptává se na Faulknera, Carson McCullersovou, Charlese Mansona..."

„Okouní v knihkupectví? Hmm..."

„Ano," řekla, „znáš přece Reda. Rád vyhání lidi ze svýho krámu. Člověk tam může utratit tisíc dolarů, pak se pár minut zdrží a Red řekne: ‚Proč už vodsaď ksakru nevypadnete?' Red je dobrej chlap, ale trochu podivín. Zkrátka a dobře, pořád Célina vyhazuje a ten pak chodí k Mussovi do baru a tam vysedává a smutní. Za pár dní se vrátí a všechno se opakuje znovu."

„Céline je mrtvej. Céline umřel o den dřív než Hemingway. Před dvaatřiceti lety."

„O Hemingwayovi vím. Toho jsem dostala."

„Jste si jistá, že to byl Hemingway?"

„Jo."

„Jak to, že si teda nejste jistá, že tenhle Céline je skutečnej Céline?"

„Nevím. Tady mám trochu problém. Ještě nikdy se mi to nestalo. Možná už to dělám příliš dlouho. A tak jsem přišla k tobě. Barton říká, že jseš dobrej."

„A vy si myslíte, že skutečnej Céline žije? Chcete ho?"

„Hrozně, chlapče."

„Belane. Nick Belane."

„Tak dobře, Belane. Chci mít naprostou *jistotu*. Musí to bejt *skutečnej* Céline, ne nějaká nedomrlá nápodoba. Takovejch je spousta."

„Jako bysme to nevěděli."

„Tak se do toho dej. Já toho největšího francouzskýho spisovatele chci. Už dlouho na něj čekám."

Pak se zvedla a odešla. Nikdy v životě jsem neviděl takový zadek. Něco nepochopitelného. Naprosto nepochopitelného. A teď mě neotravujte. Chci o něm přemýšlet.

[3.]

Nastal další den.

Zrušil jsem přednášku v obchodní komoře v Palm Spring.

Pršelo. Stropem zatékalo. Dešťová voda kapala dovnitř a dělala „kap, kap, kap, a kap, a kap, kap, kap, kap, a kap, kap, kap, a kap, a kap, a kap, kap, kap, kap…“

Zahřívalo mě *saké*. Ale co vlastně zahřívalo? Nulu. Bylo mi pětapadesát a neměl jsem ani hrnec, do kterého bych chytal prosakující déšť. Otec mě varoval, že si nakonec budu honit ptáka na nějaké zadní verandě cizího domu v Arkansasu. Na to jsem měl pořád ještě čas. Autobusy jezdí každý den. Ale z cestování autobusem jsem měl odjakživa zácpu a vždycky se tam našel nějaký starý ocas s plesnivým plnovousem, který chrápal. Napadlo mě, že udělám líp, když budu pracovat na Célinově případu.

Byl Céline Céline, nebo to byl někdo jiný? Občas jsem měl pocit, že dokonce ani nevím, kdo jsem *já*. Tak dobře, jsem Nicky Belane. Ale vemte si to takhle. Kdyby někdo vykřikl: „Hej, Harry! Harry Marteli!“ nejspíš bych odpověděl: „Jo, co chcete?“ Tím chci říct, že bych mohl být kdokoli. Co na tom záleží? Co je po jméně?

Život je podivný, nemám pravdu? Vždycky mě do baseballového týmu vybírali jako posledního, protože věděli, že dokážu ten hovadskej míček odpálit až do Denveru. Chovali se jak žárlivé veverky, co vám mám povídat!

Býval jsem nadaný, jsem nadaný. Občas jsem si prohlížel své ruce a uvědomoval si, že jsem mohl být velkým pianistou nebo něčím takovým. Ale co s těma rukama dělám? Drbu se na koulích, píšu šeky, zavazuju si tkaničky, splachuju záchod atd. Své ruce jsem promarnil. A svůj mozek taky.

Seděl jsem v dešti.

Zazvonil telefon. Utřel jsem ho upomínkou z finančního úřadu a zvedl sluchátko.

„Nick Belane," řekl jsem. Nebo jsem byl Harry Martel?

„Tady John Barton," řekl mužský hlas.

„Ano, vy jste mě doporučil, děkuju vám."

„Sleduju tě. Máš talent. Je trochu neotesanej, ale to patří k tvýmu kouzlu."

„To rád slyším. Byznys nestojí za nic."

„Sleduju tě. Dokážeš to, ale musíš vytrvat."

„Jo. A čím vám tedy mohu posloužit, pane Bartone?"

„Snažím se najít Červenýho vrabce."

„Červenýho vrabce? Co to kčertu je?"

„Jsem si jistej, že existuje, chci ho prostě najít. Chci, abys mi ho našel."

„Máte nějakej tip, něco, z čeho bych mohl vycházet?"

„Ne, ale jsem si jistej, že se tu ten Červenej vrabec někde pohybuje."

„Tenhle vrabec nemá žádný jméno, že ne?"

„Co tím myslíš?"

„Myslím tím jméno. Jako Harry. Nebo Abner. Nebo Céline."

„Ne, je to prostě Červenej vrabec a já vím, že ho dokážeš najít. Důvěřuju ti."

„To vás bude něco stát, pane Bartone."

„Když toho Červenýho vrabce najdeš, budu ti do konce života dávat sto dolarů měsíčně."

„Hmm... Poslyšte, co kdybyste mi to dal všechno najednou?"

„Ne, Nicku, utratil bys to na dostizích."

„Tak dobře, pane Bartone, dejte mi svý telefonní číslo a já na tom začnu pracovat."

Barton mi dal číslo a pak řekl: „Skutečně ti důvěřuju, Belane."

Pak zavěsil.

Byznys se tedy začal hýbat. Ale stropem zatékalo čím dál víc. Setřepal jsem ze sebe pár dešťových kapek, dal si hlt *saké*, ubalil si cigaretu, zapálil ji, dal si šluka a potlačil záchvat suchého kašle. Nasadil jsem si svůj hnědý klobouk, zapnul telefonní záznamník, došel pomalu ke dveřím a otevřel je. Stál tam McKelvey. Měl mohutný hrudník a vypadal, jako by měl v ramenou vycpávky.

„Tvoje nájemní smlouva vypršela, smrade!“ vyprskl. „Chci, abys vodsaď vypad!“

Pak jsem si všiml jeho panděra. Vypadalo jako hromada sraček a já mu do něj narval pěst. Chytil se za břicho a obličejem narazil do mého zvedajícího se kolena. Upadl na zem a pak se převalil na bok. Strašný pohled. Překročil jsem ho a vytáhl mu peněženku. Fotky dětí v pornografických pózách.

Měl jsem chuť ho zabít. Ale vzal jsem si jen jeho zlatou kreditku, kopl ho do zadku a sjel výtahem do přízemí.

Rozhodl jsem se, že k Redovi půjdu pěšky. Kdykoli jsem jel autem, dostal jsem pokutu za parkování, a poplatky na parkovištích byly dražší, než jsem si mohl dovolit.

Měl jsem trochu depresivní náladu. Člověk se narodil, aby umřel. Co to znamená? Zabíjet čas a čekat. Čekat na nějaký důležitý vlak. Čekat uprostřed srpnové noci na pár velkých koz v nějakém hotelovém pokoji v Las Vegas. Čekat, až začne zpívat myš. Čekat, až hadovi narostou křídla. Zabíjet čas.

Red byl v krámě.

„Máš štěstí,“ řekl, „právě vodešel ten vožrala Chinaski. Vytahoval se tu se svojí novou poštovní váhou.“

„To je jedno,“ řekl jsem. „Máš nějakej podepsanej výtisk *Když jsem umírala* od Faulknera?“

„Samozřejmě.“

„Kolik stojí?“

„Dva tisíce osm set dolarů.“

„Budu o tom uvažovat...“

„Promiň,“ řekl Red.

Pak se otočil k nějakému chlápkovi, který listoval v prvním vydání *Nelze se vrátit domů* od Thomase Wolfa.

„Prosím vás, dejte tu knihu do regálu a už vodsaď ksakru vypadněte!“

Byl to malý, drobný chlápek, celý shrbený, oblečený do něčeho, co vypadalo jako žlutá gumová pláštěnka.

Zastrčil knihu zpátky do regálu a s uslzenýma očima vyšel kolem nás na ulici. A venku přestalo pršet. Ta žlutá gumová pláštěnka mu nebyla k ničemu.

Red se na mě podíval.

„Věřil bys, že některý lidi sem přijdou a lížou zmrzlinu?“

„Uvěřil bych horším věcem."

Pak jsem si všiml, že v krámě stojí ještě někdo jiný. Stál u zadní stěny. Připadal mi povědomý z nějakých fotek. Céline. Céline?

Pomalu jsem k němu šel. Došel jsem skutečně blízko. Tak blízko, že jsem viděl, co čte. Thomase Manna. *Kouzelný vrch*.

Všiml si mě.

„Tenhle chlápek má problém," řekl a zvedl knihu.

„Jakej problém?" zeptal jsem se.

„Považuje nudu za Umění."

Strčil knihu zpátky do regálu a jen tam tak stál a vypadal jako Céline.

Díval jsem se na něho.

„To je úžasný," řekl jsem.

„Co je úžasný?" zeptal se.

„Myslel jsem, že jste mrtvej," řekl jsem mu.

Podíval se na mě.

„Myslel jsem, že vy jste taky mrtvej," řekl.

A pak jsme tam jen stáli a dívali se na sebe.

Vtom jsem uslyšel Reda.

„HEJ, VY!" křičel, „UŽ VODSAĎ KSAKRU VYPADNĚTE!"

Byli jsme jediní dva zákazníci v krámě.

„Kterej z nás má vypadnout?" zeptal jsem se.

„TEN, CO VYPADÁ JAKO CÉLINE! VYPADNĚTE VODSAĎ!"

„Ale proč?" zeptal jsem se.

„POZNÁM NA LIDECH, KDYŽ SI NECHTĚJ NIC KOUPIT!"

Céline, nebo kdo to byl, se dal na odchod. Šel jsem za ním. Kráčel k bulváru a tam se zastavil u novinového stánku.

Ten stánek tam stál, co si pamatuju. Vzpomněl jsem si, jak jsem tam před dvaceti či třiceti lety stál se třemi prostitutkami. Vzal jsem je všechny k sobě do bytu a jedna z nich vyhonila mému psovi. Přišlo jim to zábavné. Byly opilé a zfetované. Pak šla jedna z nich do koupelny, spadla hlavou na okraj záchodové mísy a zakrvácela mi celou koupelnu. Krev jsem vytíral velkými mokrými ručníky. Uložil jsem ji do postele a seděl s těmi druhými, až nakonec odešly. Ta v posteli u mě zůstala čtyři dny a noci, vypila mi všechno pivo a vyprávěla o svých dvou dětech v East Kansas City.

Ukázka elektronické knihy

Ten chlápek – byl to Céline? – stál u stánku a četl nějaký časopis. Když jsem se k němu přiblížil, viděl jsem, že je to *The New Yorker*. Strčil ho zpátky na stojan a podíval se na mě.

„Má jen jedinou vadu," řekl.

„Jakou?"

„Oni prostě neumějí psát. Ani jeden."

Právě v tu chvíli kolem projížděl volný taxík.

„HEJ, DROŽKÁŘI!" vykřikl Céline.

Taxík zpomalil a on vyrazil. Zadní dveře se otevřely a on skočil dovnitř.

„HEJ!" křičel jsem za ním, „NA NĚCO SE VÁS CHCI ZEPTAT!"

Taxík uháněl směrem na Hollywoodský bulvár. Céline se vyklonil z okna, vystrčil ruku a ukázal mi prostředník. A byl pryč.

Byl to první taxík, který jsem za posledních několik desetiletí v téhle čtvrti viděl. Tím myslím prázdný taxík jen tak projíždějící kolem.

Přestalo pršet, ale bolest pořád nemizela. Navíc se ochladilo a všechno smrdělo jak vlhké prdy.

Nahrbil jsem se a vykročil k Mussovi.

Měl jsem zlatou kreditku. Byl jsem naživu. Možná. Dokonce jsem se začal cítit jako Nick Belane. Pobrukoval jsem si pasáž z Erika Coatese.

Peklo je, jaký si ho uděláte.